

תת"ע 12154/05/20 - עזמי אטרש נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 12154-05-20 מדינת ישראל נ' אטרש
תיק חיצוני: 61119866756

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	עזמי אטרש
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 30.6.2020.

המבקש קיבל דו"ח מסוג ברירת משפט שמספרו 61119866756 המייחס לו עבירה של אי מתן אפשרות להולכי רגל להשלים מעבר חציה בבטחה בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 31.3.2019.

המבקש ביקש להישפט על הדו"ח והדיון בעניינו נקבע ליום 30.6.2020.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו הקנס המקורי בסך 500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה לדיון וכי בתיק לא קיים אישור מסירה באשר למועד הדיון. לטענתו במהלך התקופה פנה לבית המשפט על מנת לברר האם נפתח תיק ונודע לו אודות פסק הדין שניתן בהיעדרו כשערך בירור במערכת 'נט המשפט'.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי ההזמנה לדיון נשלחה לכתובתו הרשומה של המבקש במשרד הפנים שהיא הכתובת אותה ציין בבקשתו להישפט ובנסיבות אלה מסירת ההזמנה לדיון נעשתה כדיון.

לטענת המשיבה גזר הדין שניתן בהיעדרו של המבקש סביר ואינו חורג ממתחם הענישה הנוהגת ומשכך, לא מתקיים עיוות דין במקרה דנן.

דין

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה לדין ומשכך לא התייצב לדין שנקבע בעניינו.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 (להלן: "**תקנות סדר הדין הפלילי**"):

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל** מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מדינת ישראל** מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

דהיינו, אם הוכיחה המשיבה כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

על פי אישור המסירה, שצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו הרשומה של המבקש במשרד הפנים ושארף צוינה בבקשתו להישפט, "ת.ד. 73701, ירושלים".

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידיו את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראיה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי

העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידיו (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם מיום 25.3.2018).

יודגש כי המבקש לא טען כי הכתובת המצוינת באישור המסירה אינה כתובתו.

משכך אני קובעת כי ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש וכי עומדת למשיבה חזרת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי.

יודגש כי המבקש לא טען שכתובתו שונה מהכתובת אליה נשלחה ההזמנה לדין.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

במקרה שבפניי המבקש לא העלה כל טענה באשר לחשש לעיוות דין שעלול להיגרם לו.

בנוסף, על אף עברו התעבורתי של המבקש הכולל 16 הרשעות קודמות ועל אף בקשת המשיבה להשית על המבקש כפל קנס הושת עליו הקנס המקורי בלבד.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ז אב תש"פ, 06 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.